

pod adresem [...]. Na jednym z jego wątków, dot. zatrudnienia w strukturach mej Mandantki, przechowywane i udostępnianie są nieprawdziwe dane dot. zasad w niej panujących. Agresywne i oderwane od rzeczywistości komentarze naruszają dobre osobiste spółki, negatywnie wpływając na jej wizerunek a także powodując szkodę mej Mandantki w postaci m.in. utraconych pracowników, trudności w werbowaniu kolejnych. Bezpodstawne wypowiedzi wprowadzają w błąd użytkowników odwiedzających tak popularny portal jak [...]. Owe komentarze naruszają również tajemnicę przedsiębiorstwa mej Mandantki, wskazując dane dot. transakcji spółki oraz ich rozliczeń. (...) Udostępnienie w/w danych umożliwi mojej Mandantce dochodzenie swoich praw przed sądem i pozwoli na wypełnienie jej prawnie usprawiedliwionych celów, w tym m.in. dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej”. Spółka podniosła również, że ww. osoby, które dokonały wpisów dotyczących jej działalności na portalu [...] wypełniły swym zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 212 Kodeksu karnego oraz wskazała, że zgodnie z art. 126 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101 z późn. zm.) do skierowania pozwu, który jest pismem procesowym, konieczne jest m.in. wskazanie imienia i nazwiska stron, natomiast § 2 nakazuje również podanie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresy stron.

Spółka wskazała, że pismem z dnia [...] sierpnia 2013 r. zwróciła się do G. z prośbą o udostępnienie jakichkolwiek danych identyfikujących wyżej wskazane osoby, a G. odmówiło udostępnienia zawnioskowanych danych, uzasadniając, iż administrator nie udostępnia automatycznie danych osobowych na przesłany wniosek. G. poinformowało jednocześnie, że Spółka posiada możliwość skierowania wniosku o wydanie decyzji nakazującej udostępnienie żądanych danych osobowych do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. W związku z tym, Spółka zwróciła się do organu o nakazanie G. udostępnienia żądanych danych osobowych ww. wskazanych użytkowników portalu [...], którzy zamieścili komentarze jej dotyczące.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Na portalu [...] w zakładce dotyczącej opinii na temat działalności Spółki, następujący użytkownicy zamieścili komentarze jej dotyczące: [...] w dniu [...] grudnia 2012 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] kwietnia 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] czerwca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] czerwca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, „[...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku

dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] maja 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu 22 lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] sierpnia 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] lipca 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] sierpnia 2013 roku o godz. [...] do końca wątku dotyczącego Spółki, [...] w dniu [...] sierpnia 2013 roku o godz. [...].

2. Spółka, reprezentowana przez pełnomocnika, pismem z dnia [...] sierpnia 2013 r., zwróciła się do G. o usunięcie obraźliwych wypowiedzi jej dotyczących udzielonych przez wyżej wskazanych użytkowników portalu oraz o podanie jakichkolwiek danych identyfikujących tych użytkowników. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku wskazano, iż cyt.: „agresywne i oderwane od rzeczywistości komentarze naruszają dobra osobiste spółki, negatywnie wpływając na jej wizerunek a także powodując szkodę mej Mandantki w postaci m.in. utraconych pracowników, trudności w werbowaniu kolejnych. (...) Bezpodstawne wypowiedzi wprowadzają w błąd użytkowników odwiedzających tak popularny portal jak [...]. Owe komentarze naruszają również tajemnicę przedsiębiorstwa mej Mandantki. (...) Wskazać należy, że udostępnienie w/w danych jest niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów, w tym m.in. dochodzenia roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej”.
3. W odpowiedzi na powyższe G. pismem z dnia [...] sierpnia 2013 r., poinformował, że administrator portalu nie udostępnia automatycznie informacji takich jak adresy, numery IP czy dane osobowe użytkowników na przesłany wniosek. Jednocześnie wskazał, że Spółka może skierować wniosek do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o wydanie decyzji nakazującej udostępnienie żądanych danych oraz podkreślił, że cyt.: „z momentem gdy otrzymamy kopię decyzji, również w formie dokumentu elektronicznego – natychmiast udostępniemy wszystkie dane których dotyczy przedmiotowo złożony wniosek.”.
4. G. przetwarza informację o numerach IP użytkowników portalu. Nie przetwarza zaś informacji w zakresie imion, nazwisk i adresów zamieszkania, numerów PESEL oraz NIP.
5. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, G. wskazał, że cyt.: „[...] **§9. Przetwarzanie danych osobowych** 3. *G. uprawniony jest do udostępniania Danych Osobowych wyłącznie podmiotom upoważnionym na podstawie właściwych przepisów prawa, w tym właściwym organom wymiaru sprawiedliwości.* oraz na podstawie Ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18 lipca 2002 r. (Dz.U. Nr 144, poz. 1204) Rozdz. 4 art. 18. „*Usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1 – 5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań*”, w ocenie serwisu G. nie zostały spełnione przesłanki, które w sposób nie budzący wątpliwości uzasadniałyby udostępnienie danych, dlatego też (...) odmówiono udostępnienia żądanych danych osobowych.”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zważył co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz.1182), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów ustawy administratorem danych osobowych jest organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba, o której mowa w art. 3 ustawy, która decyduje o celach i środkach przetwarzania tych danych (art. 7 pkt 4 ustawy). Stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy, pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Każda ze wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek warunkujących legalność procesu przetwarzania danych osobowych, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy. Co istotne, materialne przesłanki przetwarzania danych osobowych wskazane w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy mają charakter równorzędny i autonomiczny co oznacza, że spełnienie którejkolwiek z nich stanowi wystarczającą podstawę przetwarzania danych osobowych. W szczególności art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy zezwala na przetwarzanie danych osobowych, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Wskazania wymaga ponadto, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie podziela stanowiska G., z którego wynika, że kierowany pod adresem podmiotu świadczącego usługi drogą elektroniczną (a zatem także G.) wniosek o udostępnienie danych osobowych osób korzystających z tych usług pochodzący od podmiotów innych niż organy państwa i uzasadniony względami innymi niż potrzeby prowadzonych przez nie postępowań nie może zostać uwzględniony z uwagi na art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422). Stosownie do brzmienia ww. przepisu, usługodawca udziela informacji o danych, o których mowa w ust. 1-5, organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Powyższy przepis istotnie kształtuje po stronie usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną obowiązek udostępnienia danych osobowych osób korzystających z tych usług organom państwa, na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań. Tym samym art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowi przepis prawa, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, nakładający wprost na określone podmioty określone prawa i obowiązki w zakresie przetwarzania danych osobowych usługobiorców usług świadczonych drogą elektroniczną. Organy państwa powołujące się na potrzeby prowadzonych postępowań, są zatem uprawnione do pozyskania niezbędnych dla tych celów danych osobowych

osób korzystających z usług świadczonych drogą elektroniczną, a przetwarzanych przez podmioty świadczące te usługi – legitymują się bowiem przesłanką zezwalającą na takie ich przetwarzanie określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Istnienie omawianego art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną w żadnym razie nie wyklucza jednak przetwarzania danych osobowych użytkowników usług świadczonych drogą elektroniczną w sytuacji, gdy spełnione zostaną inne przesłanki przetwarzania tych danych określone przepisami ustawy, samodzielne i niezależne od przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy – np. przesłanka z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Stosownie do brzmienia art. 16 ust. 1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, do przetwarzania danych osobowych w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych, w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną, stosuje się przepisy tej ustawy, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. Na tle omówionych regulacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oczywiście nieuprawnionym byłby wniosek o wyłączeniu stosowania - w procesie przetwarzania danych osobowych osób korzystających z usług świadczonych drogą elektroniczną - art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, czy istnieniu jakiegokolwiek szczególnej tajemnicy, obejmującej dane osobowe takich osób. Na stanowisku, że z brzmienia art. 18 ust. 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną wynika jedynie obowiązek udzielenia informacji o danych organom państwa na potrzeby prowadzonych przez nie postępowań, nie wynika natomiast zakaz udostępniania tych danych osobom, których prawa zostały naruszone, stanął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1666/12.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpatrywanej sprawy wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosek Spółki o udostępnienie numerów IP autorów opinii jej dotyczących znajdował uzasadnienie prawne w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy i jako taki powinien zostać przez G. uwzględniony. Spółka uzasadniła bowiem ww. wniosek zamiarem wystąpienia przeciwko sprawcom pomówień na drogę sądową.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2). Przepisy normujące procedurę cywilną wymagają zaś, aby każde pismo procesowe zawierało imię i nazwisko lub nazwę stron, a gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresy stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników [art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101)].

Stosownie zaś do brzmienia art. 212 § 1 Kodeksu karnego, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę

zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 za pomocą środków masowego komunikowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (art. 212 § 2 Kodeksu karnego). W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2 sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, Polskiego Czerwonego Krzyża albo na inny cel społeczny wskazany przez pokrzywdzonego (art. 212 § 3 Kodeksu karnego). Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 odbywa się z oskarżenia prywatnego (art. 212 § 4 Kodeksu karnego). Dla właściwego sformułowania prywatnego aktu oskarżenia niezbędne są dane osobowe oskarżonego w zakresie jego imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania. Zgodnie z regulującym tę kwestię art. 487 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), akt oskarżenia w postępowaniu w sprawach z oskarżenia prywatnego może ograniczyć się do oznaczenia osoby oskarżonego, zarzucanego mu czynu oraz wskazania dowodów, na których opiera się oskarżenie. W doktrynie wskazuje się przy tym, że oznaczenie osoby oskarżonego wymaga podania jego imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania [cyt.: „(...) oznaczenie osoby oskarżonego winno być takie, aby zindywidualizować tę osobę i móc doręczyć jej wezwanie na rozprawę (imię, nazwisko, adres) (...)” T. Grzegorzczak „Kodeks postępowania karnego, Komentarze Zakamycza” Zakamycze 2003 r., Wydanie III rozszerzone i uzupełnione, s. 1245].

Mając na uwadze powyższe, niezbędność dysponowania przez Spółkę informacjami indywidualizującymi osoby, przeciwko którym zamierza skierować powództwo w związku z zarzutem nieuprawnionej ingerencji w sferę dóbr osobistych, nie budzi wątpliwości. W sytuacji, gdy Spółka nie dysponuje zasadniczo żadnymi informacjami o autorach opinii – poza tymi, które wynikały z jej opublikowania – zasadnym jest przyjęcie, że podejmowanie przez nią działań służących ustaleniu tożsamości tych osób, w celu pociągnięcia ich do odpowiedzialności cywilnej i karnej, w związku z treścią tych komentarzy, mieści się w pojęciu jej prawnie usprawiedliwionych celów. Nie ulega wątpliwości, że pozyskanie (przetwarzanie) danych osobowych w ww. celu w każdym przypadku zostanie uznane przez osobę, której dane dotyczą, za sprzeczne z jej interesem. Okoliczność ta – zwłaszcza mając na uwadze prawne gwarancje obrony przed roszczeniami strony przeciwnej – nie świadczy jednak o naruszeniu ich praw i wolności. Przyjęcie przeciwnego stanowiska skutkowałoby bezzasadną ochroną tego, kto mógł dopuścić się bezprawnej ingerencji w sferę prawnie chronionych interesów innej osoby (zwłaszcza przekonany o anonimowości, jaką gwarantuje mu sieć internet) przed ewentualną odpowiedzialnością za jego działania. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w powołanym już wcześniej wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. „(...) osoba dokonująca tych naruszeń musi mieć świadomość, że nie może nadużywać swoich praw naruszając prawa innych. Nie ma to nic wspólnego z ograniczaniem zasady wolności słowa. Wolność wyrażania swoich poglądów związana jest z ponoszeniem za poglądy te odpowiedzialności. Każdy kto wypowiada się publicznie, poza Internetem, ma świadomość co do ewentualnych konsekwencji wypowiedzi, które naruszają podstawowe, ustawowo chronione prawa innych osób. Nieuzasadnione niczym jest natomiast twierdzenie, że ktoś wypowiadający się anonimowo, w sposób naruszający dobra innych podmiotów ma

podlegać szczególnej ochronie i to jego dane osobowe są dobrem, które ustawodawca miał zamiar chronić w pierwszej kolejności”.

Reasumując, w ocenie Generalnego Inspektora G. bezpodstawnie odmówiło Spółce udostępnienia numerów IP autorów opinii, uniemożliwiając tym samym Spółce podjęcie dalszych działań służących takiej identyfikacji tych osób, która pozwoli na skuteczne zainicjowanie przeciwko nim planowanych postępowań sądowych.

Stosownie do brzmienia art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych. Mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy, Generalny Inspektor G. udostępnienia na rzecz Spółki danych osobowych autorów kwestionowanych opinii w zakresie, w jakim G. tymi danymi dysponuje - tj. informacji o numerze IP urządzeń, z których zamieszczono opinie.

Co zaś tyczy się wniosku Spółki o nakazanie G. udostępnienia danych osobowych ww. użytkowników portalu w zakresie daty i godziny logowania w czasie umieszczania wypowiedzi dotyczących Spółki, numerów IP użytkowników dotyczących poprzednich lub kolejnych logowań (wraz z datą i czasem logowań), należy podnieść, iż w tym zakresie należy odmówić uwzględnienia wniosku, z uwagi na to, iż te dane nie są potrzebne do wniesienia pozwu czy też prywatnego aktu oskarżenia. Spółka wskazała bowiem na naruszenie swych praw w związku z konkretnymi wpisami, nie wskazała natomiast, aby dane w zakresie daty i godziny logowania w czasie umieszczania wypowiedzi dotyczących Spółki oraz w zakresie numerów IP użytkowników dotyczących poprzednich lub kolejnych logowań (wraz z datą i czasem logowań) były niezbędne i adekwatne dla celów wskazanych we wniosku.

Odnosząc się natomiast do wniosku Spółki o nakazanie G. udostępnienia danych osobowych wyżej wskazanych użytkowników portalu [...], którzy zamieścili komentarze jej dotyczące w zakresie imienia i nazwiska, adresu zamieszkania lub pobytu, numeru ewidencyjnego PESEL lub NIP, wskazać należy, iż postępowanie w tym zakresie należy umorzyć, albowiem materiał dowodowy wykazał, iż G. nie dysponuje tymi danymi osobowymi.

Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Takie stanowisko organu znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wystarczy wskazać tu choćby wyrok z dnia 27 czerwca 1997 r. (I SA/Wr 871/96) NSA – Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu, w którym wskazano, że „z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ twierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Oznacza to, że wszystkie elementy badanego stanu prawnego i faktycznego są tego rodzaju, że niepotrzebne jest postępowanie mające na celu wyjaśnienie wszystkich tych okoliczności w sprawie”. Takie samo stanowisko zostało przedstawione w wyroku Naczelnego Sądu

Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1995 r.
(SA/Łd 2424/94).

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. Nr 1182) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.